

Заплющивши очі, Пітер Уїн зручно розлігся у кріслі і задумався, як би йому впорати тих фінансистів, з якими він ворогував. Основне він уже вирішив минулої ночі, а тепер тільки обмізковував окремі деталі. Заволодівши банком, двома універмагами й кількома тартаками, він зможе контролювати й одну гарненьку залізницю, — не будьмо називати яку саме, але через неї він прибрав би до своїх рук більше миль головної магістралі, аніж забито костилів у ту гарненьку залізницю. Він аж мало не зареготав, коли його осягнула ця ідея: так же воно просто! І не диво, що його давні хитрі вороги до цього не додумалися.

Двері бібліотеки відчинилися, і ввійшов стрункий чоловік середніх років у окулярах. У руках він тримав конверт і лист. Це був Уїнів секретар, обов'язком якого було розбирати, перечитувати й сортувати всю пошту.

— Цей лист прибув уранці, — почав він трохи боязко й злегка пирхнув сміхом. — Звичайно, це бредня, але я подумав, що, може, ви захочете з ним ознайомитися...

— Читайте, — наказав Пітер Уїн, не розплющуючи очей.

Секретар кахикнув.

— Відіслано його сімнадцятого липня, зворотної адреси немає. На штемпелі значиться Сан-Франціско. Написано дуже неграмотно. А зміст жахливий. Ось слухайте:

"Містерові Пітеру Уїнові.

Сер, висилаю вам поштою голуба, а голуб цей і справді го-го... "

— А що це за "го-го"? — урвав його Пітер Уїн.

Секретар пирхнув.

— Не знаю, хоч мені здається, що це щось дуже незвичне. Читаю далі:

"Прошу навантажити його парою банкнот по тисячі доларів і випустити. Коли ви це зробите, я більше вас не турбуватиму. Якщо ж ні — пожалкуєте".

Оце й усе. Листа не підписано. Я подумав був, що це вас трохи розважить.

— А голуб уже прибув? — запитав Пітер Уїн.

— Я ще не дізнався.

— Тоді дізнайтеся.

За п'ять хвилин секретар повернувся.

— Так, сер. Він прибув сьогодні вранці.

— Принесіть його сюди.

Секретареві це все здалося мало не жартом, але Пітер Уїн, оглянувши голуба, зрозумів, що справа аж надто серйозна.

— Гляньте-но сюди, — сказав він, взявши голуба до рук і погладжуючи його. — Бачите, який довгий тулуб і шия. Це чистісінький поштовик. Я, мабуть, кращого зроду й не бачив. Які крила, які м'язи! Наш невідомий адресат має рацію: голуб таки го-го. Мені кортить залишити його собі.

Секретар пирхнув:

— А чому б і ні? Звичайно, ви можете не відпускати його до того, хто писав такого листа.

Пітер Уїн похитав головою.

— Ні, я відповім. Ніхто, навіть жартома чи анонімно, не сміє мені погрожувати.

На клаптику паперу він написав лаконічне "До дідька", підписався й вклав у пристрій, прикріплений до ніжки голуба.

— А тепер відпустимо його. Де тільки мій сип? Хай би подивився, як летітиме цей голуб.

— Він у майстерні. Там і спав цю ніч, туди йому й снідати носили.

— Таки хоче зламати шию, — мовив Пітер Уїн напівсуворо-напівгордо, простуючи до веранди.

Ставши вгорі над широкими сходами, він підкинув красеня голуба. Той швидко залопотів крилами й піднявся високо вгору.

Там на хвилю він наче завмер, вагаючись, а тоді рішуче попрямував на схід понад високими дубами, що поцяткували цю подібну до парку місцину.

— Чудово! Чудово! —шепотів Пітер Уїн. —Я мало не шкодую, що відпустив його.

Але Пітер Уїн завжди мав повно клопотів, різні плани та заходи йому аж роїлися в голові. Отож він швидко про цю історію забув. Через три дні

лівий флігель його позаміського будинку злетів у повітря. Вибух був не такий уже й сильний, нікого не поранило, але флігель зруйнувався дощенту. Решту будинку неабияк пошкодило, майже всі вікна повибивало. Першим же ранковим катером із Сан-Франціско приїхали з півдесятка детективів, а за кілька годин до Пітера Уїна вбіг захеканий секретар.

— Прибув! — насилу випалив він. Піт заливав йому чоло, а очі балушилися під окулярами.

— Хто прибув? — спитав Пітер.

— Го... го... голуб го-го!

Фінансист усе зрозумів.

— Ви вже переглядали пошту?

— Саме переглядаю, сер.

— Тоді продовжуйте своє діло. Побачимо, чи нема там листа цього голуб'ятника, загадкового нашого друга.

Лист справді був. А в ньому писалося:

"Містерові Пітеру Уїнові.

Шановний добродію, не будьте дурнем. Коли б ви заплатили — ваша халупа була б ціла. Ласкаво сповіщаю вас, що я послав того самого голуба. Прошу вас поводитися з ним так само добре. Покладіть п'ять банкнотів по тисячі доларів кожен і відпустіть його. Не годуйте його і не здумайте стежити, куди він летітиме. Він тепер знає дорогу і полетить ще швидше. Коли ж цього не зробите, то начувайтесь".

Пітер Уїн розгнівався не в жарт. Цим разом він не писав уже нічого, а порадився з детективами й замість листа прив'язав до голуба дробу. Оскільки минулого разу голуб летів на схід до бухти, на Тібероні[18] найняли найшвидшого . моторного човна, щоб стежити за голубом, як той летітиме над водою.

Але дробу поклали забагато, і голуб вибився з сил, ще й не долетівши до води. Потім зробили іншу помилку, прив'язавши дробу замало, — голуб злетів високо в небо, визначив напрямок і подався на схід через Сан-Франціську бухту. Він попрямував через острів Ейнджел, і поки моторний човен об'їжджав острів, безслідно зник.

Озброєна варта всю ніч охороняла будинок. Але нічого не трапилося. А вранці Пітерові Уїну зателефонували, що будинок його сестри в Аламеді згорів до цурки. Через два дні голуба знову прислали в ящикові ніби з-під картоплі. Прийшов і лист:

"Містерові Пітеру Уїнові.

Шановний добродію, це я спалив будинок вашої сестри. А ви там, мабуть, зняли в себе галас, правда? Тепер висилайте десять тисяч. З кожним разом я вимагатиму все більше. Не навантажуйте голуба дробом. Усе одно ви не вистежите його, та це й жорстоко мучити тварин".

Пітер Уїн ладен був здатися. Детективи нічого не могли зарадити, і Пітер не знав, що зробить тепер незнайомець — може, вчинить замах на когось із його рідних та близьких? Він навіть зателефонував до Сан-Франціско, щоб йому надіслали десять тисяч великими купюрами. Але в Пітера був син Пітер Уїн-молодший, з такою ж твердою щелепою, як і в батька, з такою ж затятістю в очах. Він мав тільки двадцять шість років, але був уже самостійною людиною. Фінансист дуже любив сина за його захоплення літунством, хоч і боявся, що воно може довести його сина до жахливого передчасного кінця.

— Стривай, батьку, не посилай цих грошей, — сказав Пітер Уїн-молодший. — Восьмий номер уже готовий, — я нарешті зробив пристрій для зменшення поверхні крил. Ця машина літатиме так, як ще ніхто й ніколи не бачив. Швидкість — ось що треба, але треба також великі крила, щоб злітати й набирати висоту. Тепер я маю одне й друге. У повітрі зменшуватиму поверхню крил. Бо що менші крила, то більша швидкість. Цей закон відкрив Ленглі. А я його застосую в практиці. Тепер я зможу злітати і коли безвітряно та повно повітряних ям, і тоді, коли розгуляється буря — змінюючи поверхню крил, я досягатиму будь-якої швидкості, особливо з цим новим мотором Сенгстера-Ендголма.

— Дивися, щоб не звернув собі в'язів не сьогодні-завтра, — підохотив його батько.

— Тату, кажу тобі, що я літатиму по дев'яносто миль на годину. І навіть по сто. А тепер послухай. Я збирався полетіти вперше завтра. Але полечу зараз, менш, ніж за дві години. Сьогодні ж по обіді; Грошей не посилай. Дай мені голуба, і я вистежу його аж до голуб'ятні, де б вона не була. Стривай, ось я побалакаю з механіками.

Він пішов до майстерні і рішуче й коротко (що так подобалося його батькові!) наказав поспішати. Син справді був дуже схожий у всьому на батька, і Пітер Уїн-старший не крився зі своєю втіхою.

Рівно через дві години, як і обіцяв, юнак був готовий летіти. В кобурі на поясі біля його стегна лежав великокаліберний автоматичний пістолет. Закінчивши всі приготування, юнак сів у кабінку. Він запустив мотора, і чудова машина з диким гуркотом, лишаючи за собою димовий слід, погнала вперед і знялася в повітря. Кружляючи в небі, юнак став чекати, коли почнуться справжні перегони.

Починати мав голуб. Пітер Уїн-старший тримав його в руках. Тепер його не навантажували дробом. Тільки з пів-ярда яскравої стьожки причепили йому до ноги — щоб краще було його видно. Пітер Уїн

випустив голуба, і він легко, не зважаючи на стьожку, злетів у небо. Ніякої непевності не було в його льоті: це ж уже втретє він летів звідси додому і добре знав напрямок.

На висоті кількох сот футів голуб звернув просто на схід. Літак перестав кружляти і помчав услід за ним. Перегони почалися. Пітер Уїн, дивлячись угору, помітив, що голуб набагато обігнав машину. Помітив він і те, що літак раптом поменшав. Це завдяки пристроєві зсунулися його крила. Замість широких він мав тепер крила довгі й дуже вузькі — аж скидався на стрункого яструба в небі.

Різко звузивши крила літака, Уїн-молодший приємно здивувався. Це він уперше летів на новій машині; хоч він і сподівався, що швидкість збільшиться, але ніколи не думав, щоб аж настільки. Це перевищувало його мрії, і він переконався у цьому, коли наздогнав голуба. А це мале створіння, злякане таким величезним небаченим яструбом, відразу шугнуло вгору, як то звичайно голуби втікають від хижаків.

Широкими вигинами літак теж звійнувся вгору, вище та вище в блакить. Знизу важко було спостерігати за голубом і все ж молодий Уїн намагався не спускати його з очей. Щоб швидше піднятися, Уїн навіть розширив трохи крила літака. Літак і голуб піднімалися все вище та вище, аж поки голуб інстинктивно не впав грудкою на хвіст свого переслідувача. Переконавшись, що це не живий хижак, голуб знову знявся в повітря й полетів у східному напрямку.

Поштовий голуб при польоті може розвивати значну швидкість, отож Уїн знову звузив крила. І врадувано побачив, що наздоганяє голуба. Тоді він ураз натиснув на важеля і збільшив площу крил, — тим самим сповільнивши швидкість. Тепер він знав, що зможе летіти врівень із голубом і тому з його губів навіть злинула пісенька, яку він співав аж до кінця польоту: "Все гаразд, все гаразд, я кажу вам — все гаразд".

Але це був не такий уже й спокійний політ. Повітря завжди неспокійне, і літак зовсім несподівано потрапив під гострим кутом у повітряний вихор, що протягом віяв із Золотої Брами. Праве крило літака першим опинилося в ньому: раптовий шарпливий струс нахилив і трохи не перекинув літака. Але Уїн летів, сказати б, "попустивши вуздечку", і швидко, хоч і не хапаючись, змінив кут крил, натиснув на переднє горизонтальне кермо, а заднє вертикальне повернув так, щоб летіти просто проти вітру. Коли машина вирівнялася і була вже повністю в невидимому зустрічному потоці повітря, він вирівняв кермо, звузив поверхні крил і погнав навздогін за голубом, що тим часом вирвався далеко вперед.

Голуб помчав до узбережжя Аламедської округи і тут на Уїна чекало нове випробування: повітряна яма. Він потрапляв у повітряні ями й раніше, але з такою великою мав справу вперше. Не спускаючи очей зі стьожки на нозі в голуба, він бачив, на скільки літак упав нижче до землі. Йому аж замлоїло трохи всередині — як ото тоді, коли він хлопчаком спускався у швидкісному ліфті. Але Уїн був досвідчений авіатор і знав: щоб злетіти, часом треба спочатку спуститися вниз. Бо повітря ж не підтримувало його. І він не боровся марно за підтримку, а піддався силі тяжіння. Спокійно, твердою рукою він натис на переднє горизонтальне кермо — саме в міру й ні краплини більше — і літак рвучко шарпнувся вниз. Літак немовби ножем розтинав повітря: швидкість страшенно зростала. Але цей розгін мав його й урятувати. Уїн різко натис на здвоєні горизонтальні керма вперед і трохи назад, ковзнув угору і вирвався з ями.

На висоті п'ятисот футів голуб пролетів через місто Берклі в напрямку до горбів Контра-Коста. Молодий Уїн помітив унизу територію та будівлі Каліфорнійського університету, де він був навчався.

Над цими горбами з ним ледве не трапилося нове нещастя. Голуб летів низько, і коли дорогу вітрові перекрили зарості евкаліптів, птаха раптом підкинуло вгору на сотню футів. Уїн знав, від чого це. Голуба підхопив висхідний потік повітря понад заростями. Уїн хутко звузив крила

і водночас змінив кут польоту, щоб не перекинутися на висхідному потоці. І все ж літака підкидало вздовж якихось трьохсот футів, поки не минула небезпека.

Голуб перетяв ще два пасма горбів і почав спускатися до невеликої хатини на положистому схилі пагорба. Уїн дуже зрадів: на цій галявині добре було не тільки сісти, але ще й легше — злетіти.

Біля хатини читав газету якийсь чоловік; побачивши голуба, він підвівся, і тут до його слуху долинув гуркіт Уїнової машини — літак з розведеними крилами спускався до землі, тоді загальмував свій лет за допомогою горизонтального керма, торкнувся землі, пробіг кілька ярдів і зупинився за якийсь десяток футів від нього. Але коли чоловік завважив молодика, що спокійно сидів у машині і цілився на нього з пістолета, він кинувся втікати. Та не встиг добігти до рогу хатини, як куля потрапила йому в ногу і він упав.

— Чого вам треба? — запитав він, коли юнак підійшов до нього.

— Щоб ви полетіли у моїй машині, — відповів Уїн. — Запевняю вас, що це машина го-го.

Чоловік не дуже став упиратися, оскільки цей дивний прибулець мав такі переконливі докази. За вказівкою Уїна, підкріпленою пістолетом, чоловік сьак-так перев'язав собі ногу, і Уїн допоміг йому сісти в машину, а сам пішов до голуб'ятні й упіймав голуба зі стьождою.

Голуб'ятник виявився дуже злагідним бранцем і в повітрі злякано застиг на місці. Хоч він і був майстром повітряного шантажу, небо його зовсім не цікавило і, дивлячись на землю й воду далеко внизу під ним, він зовсім не мав бажання нападати на свого переможця, дарма що той був зараз цілком беззахисний, обидві руки тримаючи на кермі.

Бранець лише притискався якомога щільніше до сидіння.

Пітер Уїн-старший, роздивляючись у потужний бінокль, побачив, як над кам'янистим островом летить моноплан. А ще через кілька хвилин він гукнув своїм детективам, що в машині є пасажир. Швидко опустившись і загальмувавши на повітряній подушці, літак приземлився.

— Пристрій діє чудово! — скрикнув, вилазячи з кабіни, Уїн-молодший.
— Бачили, як я злітав? Я майже випередив голуба. Все гаразд! Все гаразд! А що я казав? Усе гаразд!

— Але хто ж це з тобою? — спитав батько.

Юнак оглянувся на свого бранця і раптом пригадав.

— А, та це ж отой голубівник, — сказав він. — Гадаю, ним займуться тепер панове детективи.

Пітер Уїн міцно потис синову руку і погладив голуба, якого передав йому син. Тоді ще раз попестив красеня птаха, а потім сказав:

— На виставці йому рівні не буде!